

(Əvvəli ötən şənbə saylarımızda)

- Ə, nemes, burda bizim pulun nə qədər pul var?
- Vay dedəm, vay. Ə, belə bilən, bir meşək. Özüne bir cip ala bilərsən, özü də Rəmişkindən. O Surenin dranqletini də at getsin.
- Hə, ele maa cip yaraşır dədəyin goru haqqı. Surenin maşını atmamam, amanatdı. Geri qayıdanda qaytarıf verəjəm özünə.
- Ə, səfeh-səfeh danışma, indiyə Suren qalar?
- Bijn biridi. Dəyirmanın gözünə ölü salsan, altınan pirtıyif diri çıxar.
Market Vəliş bic-bic gülümsəyib dedi:
- Şaka, sən dədəyin Mazdokdakı goru, düzünü də, Surenin oğlunu bir suyu sənə oxşayır, arvadıyla aranı qatmamısan?
Şakir hirsəndi:
- Ə, nemes, oğraş-oğraş danışma. İstəkani çırpam tərənə. Surennən bir ton çörək yemiş. Kişi evində çörəh yediyi kişinin arvadına-qızına baxmaz.
Market Vəliş özüni yığırdı:
- Ə, sən də özündən çıxma. Bir qələtdi elədim də. Erməni arvadları şirin olur, dedim, bəlkə tamahını saxlaya bilməmiş.
- Dedim də, oğraş-oğraş danışma. Özü də oğraş özünsən. Surenlə mən qardaş olmuşam, - dedi və sonra güldü; - amma onu düz deyirsən. Bir məsəl var ey

Aqil ABBAS

ÇAY QIRAĞINDA BITİB, SUSUZ QALAN AĞAQLARIN SAĞLIĞINA... (Abdal-Güləbli Şakirin xatirəsinə)

əşitmisən? Deyir, alasan gürcü qızın, şirin canına qəsd eliyə. Alasan erməni qızın, səni gəjelər məst eliyə. Alasan müsəlman qızın Kolxozdan yorğun-arğın gələsən, Hüseyn kişi də saa itin sözün deyə, gəlif otarasan divanda, tilvizeri açasan deyəsən, arvad, ordan bir istəkan çay gətir. O da qayıdacaq, balaca eşşəksən, dur, get özü tək gətir də.
- Surena qardaş deyirsən, amma ermənidi. Görmədin, başımıza nə oyun açdılar?
- Suren o ermənilərdən döyül.
Şakir durdu kafedən çıxdı. Market Vəliş dalınca dedi:

- Şaka, pulun da var, sən dədəyin Mazdokdakı goru, kafeyə bir rəngli televizor al bağışla. Yoxsa bu televizor gözlerimizi xarab elədi.
Şakir:
- Baxarıq, - dedi və getdi olmayan evinə.
Səhər yuxudan durdu. Türklərin yardım gətirdiyi pəndirdən bir qiça yedi, bir stəkan da şirin çayını içdi, qarmonunu da götürüb düşdü həyətə. Arxa qapını açıb qarmonu qoydu oturacağına. Sonra həyətdəki uşaqların birinə dedi:

- Ay bala, ordan o Sağsağan arvada dəynən nəvəsini götürsün gəlsin.
- Şakir əmi, Sağsağan arvad kimdi?
- Ə, Turaj arvad dana.
Uşaq girdi yataqxanaya, bir azdan Turac arvad nəvəsiylə çıxdı həyətə. Nəvəsini elə qəşəng geydirmişdi, saçını da daramışdı, elə bil 1 May nümayişinə gəndərdirdi uşağı. Heç elə bil dünənkə tör-tökünlü, kirli-paslı uşaq deyildi.
- Ay Sağsağan xala, bunu elə həmişə belə geyindir dana.

- Oldu geyindirmədim?
Şakir qabaq qapını açıb uşağı oturtdu maşına, Turac arvad qayıtdı ki, Şakir, qoy mən də gedim.
- Ay arvad, sənə də qarmon çalmağı öyrədəjəm?
Və maşını sürdü musiqi məktəbinə. Şakirin gəldiyini və maşından qarmonla düşdüyünü gören məktəbin direktoru da, müəllimləri də sevinçək töküldülər bayıra.
Direktor Şakiri basdı bağına:
- Şakir, məktəbimizi xilas elədin.
- Niyə, erməni topunun qavağına keşdim?
- Ondən da pis idi, məktəbimizi bağlamaq istəyirdilər. Deyirdilər müəllimlər şagirdlərdən çoxdu. İndi ondan çox uşaq qarmon eşşiyə gözəylər. Day mədəniyyət şöbəsi bir söz tapa bilməz.
- Niyə, tara, pyanoya, kamaçaya gələn yoxdu?
- Şakir, day o zaman deyil ey, hələnin evində bir piano ola. Celal müəllimin musiqi məktəbinə girmək üçün dedəmiş baş yüz manat rüşvət verə. O baban öldü. İndi özümüz qapı-qapı düşüb yalvarıq ki, uşaqlarınızı verin oxudaq. Yəne tara bir az gəlirlər. Piano ilə kamaçada uşaq çox azdı.
Şakir girdi məktəbə. Direktor onu apardı dərs dəyəcəyi sinifə. Çox səliqəli, səhmanlı bir sinif idi. Kündə təzə bir piano qoymuşdular, divardan Üzeyir Hacıbəyovun, Qara Qarayevin, Fikrət Əmirovun, Qurban Piri-movun, Beethovenin, Baxın portretləri asılmışdı. İnanmayın, şair sözü əlbəttə, yalandı. Yöndəmsiz, sınıq-salxaq bir piano vardı, beş-altı sınıq-salxaq stul, divarda da bircə Üzeyir bəyin portreti idi, o da əyilmişdi. Pəncərənin şüşəsinin də biri kırılmışdı, şüşənin yerinə qəzet vurmuşdular. Qəzetin adını yazmıram, kiminsə xətrinə dəyə bilər, ayıbdı. İşıq da yandırdı.
Şakir döndü direktora:
- Məllim, burda heç Murad Rzayev də Qarabağ bülbülləri yetişdirə bilməz. Olsa-olsa burdan Qarabağ cüldürləri çıxar.
- Neyləyək, buna da şükür. Elə deyirlər təmir eləyəcəyik, ortada da findıq.
- Çağırın, qarmon çalmaq isdiyənlər gəlsin.
Altı-yeddi uşaq əllərində qarmon sevinclə girdilər sinifə. Bircə Turac arvadın nəvəsi qarmonsuz idi. Hamısı oturdu və mehribancasına Şakirə baxmağa başladılar.

Şakir özü tək direktora:
- Məllim, mən nəzəriyyə-zad, solfeciya bilmirəm ey. Birdən sabah yoxlama gəlsə nə cavab verəjəm?
Direktor:
- Yoxlama gəlsə, narahat olma, beş-on manatla mən yola salacam. Kim sənədən solfeciya istəyir ki? Bunlara elə muğamdan, məhni-dən öyrətsən bəslərdi, - dedi və sinifdən çıxanda geri döndü; - Şakir, sən canın, məktəbin işçilərini da düzəldərsən.
Şakir güldü:
- Polu da yuyummu?
Şakir uşaqların birindən qarmonu aldı, verdi Turac arvadın nəvəsinə:
- Ala, ə, bir barmaxla görüm.
Turac arvadın nəvəsi həvəsle qarmonu aldı və başladı barmaqlamağa. Uşağın "Segah" üstə qarmonu barmaqlamağı Şakirin xoşuna gəldi:
- Hə, deyəsən, sənədən nəşə olajax. Amma sol əlini yadından çıxartma.

Reis ona nazlana-nazlana çay gətirən katibəyə baxdı, yadına Məşədi Abbasın sözləri düşdü:

- Ay qız, ordan dünən Şakiri gətirən o polisləri bura çağır, özü də get otur dəftərxanada. Day mənə katibə lazım deyil, get kağız-kuğuzla işlə.
Katibə part olsa da bir söz deyə bilmədi. Otaqdan çıxıb polisləri çağırdı, özü də şey-şüyünü yığırdır getdi dəftərxanaya.
Reis içəri giren polislərə dedi:
- Hansınız yaxşı çay dəmləyə bilirsinizsə, otursun qəbul otağında. Telefonla danışıqda da mədəni olun.
Polislərdən biri elə bil bu sözlə bənd imiş. Tez qayıdıb oturdub katibənin yerində.
Reis otaqda qalan serjanta dedi:
- O yataqxanalar sizin ərazinizdi, bilmirsiniz orda nə qədər ailə yaşayır?
- Reis, əlliyyə yaxın.
- Get o şadlıq sarayının müdirinin yanına, denən ki, əlli pay düzəltsin. Özü də adam kimi pay düzəltsin, et, çolpa, yağ, makaron, düyü, vermişel, çay, qənd, pesok, konfetdən-peçenyedən də qoysun. Yeni öz adına yox, mənim adıma layiq. Aparın verin Şakirə paylasın camaata. Özü də deyir ki, axşam gələcəm.
Serjant:
- Reis, bəlkə özünüz deyəsəniz, birdən mənə eşitməz.
- Qələt eləyər. Sən mənim adımdan deyirsən.
Serjant otaqdan çıxdı, üz tutdu şadlıq sarayına. Müdiri tapdı, reisin işçısını bir-bir çatdırdı müdirə. O dedikcə müdir də yazırdı:

Müdir:
- Baş üstə, reis, ona nə sözdü? Lap istəyirsən ayda iki dəfə göndərim.
İş Adanı:
- Reis, ayda bir dəfə də mən göndərəm.
Reis:
- Maşallah, yaman səxavətli olmusunuz.

Reis:
- Hə də, sonra da qəzetlər yazsın ki, reis Aftandili restorana gətirdib, ya da Rəmiş, kef eləyir. Böyrünə də bir-iki qadın müğənni qoşsunlar. Özü də mən qarmona qulaq asmağa getmirəm. Gedək, görək camaatın nə problemi var. Siz idə yaxşı bir kişi ilə tanış edim.
Müdir:
- Problemlərini günorta göndərdim də.
Reis:
- İndən belə onu hər ay göndərərsən. Tapşırıram, sənə də heç kim deyib-dolaşmaz.
Müdir:
- Baş üstə, reis, o nə sözdü? Lap istəyirsən ayda iki dəfə göndərim.
İş Adanı:
- Reis, ayda bir dəfə də mən göndərəm.
Reis:
- Maşallah, yaman səxavətli olmusunuz.

(povestdən bir parça)

- Ə, neçə kilo et, neçə çolpa, neçə kilo düyü?
- Nə bilim, reisin adına layiq də.
- Yadından heç nə çıxmayıb?
Serjant bic-bic güdüdü:
- Bir də dedi ki, bir yüzlik də mənə verəsən.
Müdir:
- Yaxşı, get, bir saatdan sonra gələrsən hazır olacaq. -çıxarıb bir yüzlik də verdi serjanta.
Serjant sevinçək otaqdan çıxdı. Müdir telefonu götürüb reise zəng elədi, yaltaqcasına dedi:
- Salam, cənab general.
- Ə, mən general deyiləm, polkovnikəm.
- Eşitməmiş səni yuxarı aparırlar, inşallah, olarsan.
- Gör məni dile-ağıza sala bilirsənmi?
- Sifarişini aldım. Bir saata hazır olacaq, özü də ar-tıqlamasıyla. Axşam bəlkə gələsən mənim restorana, bir qismət çörək kəsək. Ağcabədidən bir əmlik qara quzu göndəriblər. O İş Adanı var ey, o da çoxdandı sənle görüşmək istəyir. İcazə versən, onu da çağırıram.

- Gələrəm, onu da çağırırsan, elə mənə lazımdı.
Günorta "Qazel" girdi yataqxanaların həyətine. Şakir həmişəki kimi kafenin qabağında oturub çay içə-içə domino oynayanlara baxırdı.
Polis işçiləri maşından düşdülər.
- Ə, gene noluf? Məni aparmağa gəlmisiz?
Serjant:
- Yox, səni heç Əzrayıl apara bilməz. Reis camaata pay göndərib, dedi ki, sənə təhvil verək, sən özün payla camaata. Axşam özü də gələcək.
Sonra maşında nə vardı boşaldılar kafeyə. Camaat da elə bildi yenə türklər yardım gətirib, tökülüşdülər həyətə.

Şakir:
- Basabas salmayın dana, hamınıza pay çatajax. Qayıdın xarabanıza, bir-bir hamının xarabasına gəndərəjəm. Narahat olmayın, mən qaşqınkom döyüləm, yarısını özümə götürürəm.
Kafenin önündə domino oynayanlardan başqa hamı qayıtdı evinə, bildirdilər ki, Şakir boşuna söz deməz.
Şakir polisleri yola saldı, sonra özü tək Market Vəlişə:
- Ə, nemes, saa demədim ki, rəyis qızıl oğlandı, kişi oğlu kişidi? Gördün dana, hele axşam özü gəlsin gör mənim nətər saldım oluf. Sizin yanınızda vesim yoxdu ey!

Restoranın kabinetinə üç oturmuşdu - reis, müdir, bir də İş Adanı. Süfrədə də bircə qız südü əskik idi. O da ona görə ki, Allah heyvanlara süd paylayanda quşlar həmin meclisə gecikmişdilər, bu da Allahın xoşuna gəlməmişdi.
Müdir:
- Reis, deyirəm Ağcabədinin qoyun-quzusunun başqa qalan hamısı yalandı.
Reis:
- Sən Göycə quzusu yemənsən?
- Yox.
- Onda az danış. Sənçala podumay, potom qovarı.
İş Adanı:
- O zonada yovşan da boldu, günəş də; - sonra da bir qabırğanı götürüb başladı qabırğanın məziyyətlərini saymağa: - bax, görürsüz, qabırğanın üstündə bir lay yağ var, onun üstündə qara tika, qara tikanın üstündə də yenə yağ. Kabab bişirəndə qabırğanın üstündəki yağ layı əriyib qarışır qara tikəyə, həm onu yanmağa qoymur, həm də etin dadını gözəlləşdirir.
Reis:
- Sən lap professor kimi danışırsan ki.
İş Adanı:
- Reis, mən həmişə iş adamı olmamışam ha. Ağcabədidə o qədər qoyun otarmışam, çobanlıq eləmişəm.
Reis:
- Sovet hökuməti dağılmasaydı elə Ağcabədidə qalıb çoban olucaqdın, bəxtin gətirib. Yaxşı, yeyib qurtardınızsa durun gedək, o Qobu yolundakı qaçqın yataqxanalarına, işim var. Həm də sizi gözəl bir kişiylə tanış edəcəm.
Deyirlər əla qarmon çalır, bir az da qarmon çalar, qulaq asarıq.
Müdir:
- Reis, qarmona qulaq asmaq istəyirsənsə, adam göndərim getsin Aftandili tapıb gətirsin də. Səhərəcən nə qədər istəyirsən qulaq as, dostumuzdu. Ya da istəyirsən, Rəmiş burda, yaxındadı, onu çağırın.
Reis:
- Hə də, sonra da qəzetlər yazsın ki, reis Aftandili restorana gətirdib, ya da Rəmiş, kef eləyir. Böyrünə də bir-iki qadın müğənni qoşsunlar. Özü də mən qarmona qulaq asmağa getmirəm. Gedək, görək camaatın nə problemi var.
Müdir:
- Problemlərini günorta göndərdim də.
Reis:
- İndən belə onu hər ay göndərərsən. Tapşırıram, sənə də heç kim deyib-dolaşmaz.

Şakir girdi kafeyə, televizoru açdı ki, görsün olmayan dünyada nə var-na yox. Politoloq Mubəriz Əhmədovlu yenə jurnalistləri başına yığıb ATƏT-i yırıb-sürüyürdü. Televizor yenə sarsaqladı, kanalları qarışdırdı. Şakir yenə televizorun təpəsinə bir-iki qapaz vurandan sonra televizor qayıtdı əvvəlki kanala.
Market Vəliş:
- Şaka, televizoru şapalaqlayırısan, yoxsa danışıq?
- Elə ikisini də. Diyəsən bunun sekada adamı var.
Ha vaxt tilvizeri açırısan, görürsən jurnalistləri yığıb başına.

- Şaka, indi seka yoxdu ey, seka qaldı Sovet hökumətində. İndi Prezident Aparatı var.

- Olsun Prezident Aparatı, nə fərqi var ki?! Sən öl, mən buna otarmağa on eşşək vermərəm, hardasa ikisini itirəjəm. Bu danışıqda bilirsən yadıma nə düşür? Hadisələr təzə başlayanda Fantamas xəstəxanada yatırdı. Ağdamın say-seşmə oğlanlarını çağırır yanınaki mən bu Qarabağ probleminin həllini tapmışam. Allah-verdi, Eldar, Fred Asif, Xallı Şahin yığışif gedillər xəstəxanaya Fantamasın yanınaki bizi çağırırsan, nə məsələdi? Fantama da qayıdır ki, Qarabağ məsələsi çox sadə bir işdi. Siz belə eliyin, Qorbaçovu, Amerikan prezidentini, bir də Fransanın prezidentini çağırın gəlsinlər Ağdamı, oturax, mən bunun yollarını onnara deyim. Allahverdi də başını bulayif deyir ki, baş üstə, Fantamas, Təhməsimbi göndəririk, üçünü də çağırar Ağdamı. Elə mənim restoranımda da onnara bir qonaxlıq verərik. İndi bu da toşnu Fantamas kimi deyir ki, ATƏTdi-nədi onun həmsədrləri oturub bu məsələni həll edəjəh.

Market Vəliş:
- Ə, nə işinə qalıb? Ona deyirlər belə danış, o da danışıq də. Sən gəl otur dominonu oyn.
Şakir:
- Ə, siz də o damnonu yığışdırın, siz telefon oynamırsız ey, sizinki pərəqavornudu. İndi rəyis bura gələjəh. Gəlif görsə ki, qatmalı kişilər oturub damnonu oynuyur, deyəjəh ki, sizin tay-tuşdığınız Qarabağda vuruş, siz də burda bağır-bağıra damno oynuyursuz. Ondansa durun kafeni sahmana salın.

Dominonu yığışdırırlar. Bu vaxt yataqxanaların həyətində bir polis maşını girdi və Şakiri dünən tutub polise aparırlar maşından düşdülər, həyətdəki camaat da polisleri görün kimi hamısı qaçıb girdi olmayan evlərinə. Şakiri gülmək tutdu:
- Belə cırırsız ey, aradan.
Şakir polislərlə görüşdü ki, xeyirdimi?
Polislər:
- Şərə lənət, bir azdan reis gələcək, gəldik görək nə var- nə yox?

- Rəyisə deyir narahat olmasın, təhlükəsizliyi tam təmin etmişəm. Hər yataqxananın üstünə bir snayper qoymuşam, hər qapıya da iki nəfər ki, çölə-içəri heç kəsi buraxmasın.
Polislər:
- Zarafatından qalmırsan da.

Bir az keçmiş xəbər gəldi ki, reis gəlir, sonra məlum oldu ki, gələn reis deyil, yenə polis maşınıdı. Gəldi durdu yolun kənarında, içindən də dörd nəfər polis düşdü. Və gəzişməyə başladılar.

Nəhayət, qabaqda reisin, arxada da İş Adamının bahalı maşınları girdilər yataqxananın həyətində. Camaat da yığışmışdı yataqxananın evyanlarına, ordan baxırdılar, həyətə düşməyə cürət etmirdilər.
Reis maşından düşdü. Şakirə çox məhrəban görüdü, sonra da kafenin önündəki kişilərlə bir-bir əl tutdu. İş Adamıyla müdir də maşından düşdülər, başları ilə salamladılar.

Reis Şakiri onlarla da tanış elədi:
- Dediym Şakir budu.
İş Adanı Şakiri bir süzdü, yöndəmsiz sir-sifətinə baxıb reise dedi:
- Ə, bu ki çobandı.
Şakir:
- Rəyis, axır ki qoyunharımdan biri məni tanıdı.
İş Adanı özündən çıxmaq istədi, amma reisin sərt baxışlarını görüb dayandı.

Reis ona dedi:
- Çoban sənəsen ey, elə çoban olaraq da qalmısın.
Market Vəliş tez çöldəki stollardan birinin üstünə süfrə saldı, stəkan-nəlbəki düzdü, qənddən-konfetdən qoydu, sonra gedib iki çaynıq gətirdi. Şakir tapşırırdı ki, ayrıca kəkotu dəmlə, Reis dağ adamıdı. Market Vəliş çaynıqları qoydu stolun üstünə:
- Reis, biri təmiz İsmayılı kəkotusudu. Özüm yığışam. -sonra da reisin stəkanına kəkotu çayı süzdü.

Reis:
- Şakir, bəs bu camaat hanı?
- Odur ey, eyvandan baxıllar. Gözderi qorxuf, polisi görün kimi qaçillər.
- Denen düşsünlər həyətə.
- Sora elə bilələr yenə mitinqdi, gəlif səni də bizim gözümüzə qatıf aparallar.
- Ə, camaatı mən tutaram, mənə kim tutacaq?
Şakir bir fıstıq verib əliləyə işarə elədi:

- Ə, qorxmayın gəlin bura, rəyis çağırır.
Yataqxanada nə qədər arvad-uşaq vardı tökülüşdü həyətə. Reis hamıyla hal-əhval tutdu, dedi ki, mən də sizin kimi qaçqınam, Göycə qaçqını. Elə bil camaatın üzünə gün doğdu. Dəli dəlini görəndə dəyənəyin dalına çıxdığı kimi, qaçqın da qaçqını görəndə elə bil dədəsinə görür.
Reis:
- İndi gəlməmiş görüm nə problemləriniz var?
Hamı hay-küylə problemlərini danışmağa başlayanda Şakir çığırıldı:
- Ay camaat, bir-bir dana. Qoyun mən deyim. Rəyis, öyün qaşqınkom gəlmışdi, dedi ki, burdan bir az yuxarıda Qobuda qaşqınlara çoxmərtəvəli evlər tikib verəjəhler. Ölme, eşşəyim, ölme, yaz gələr, yonja bitər. O binalar navaxt hazır olajax, heç qaşqınkom da bilmir. Bu yataqxanaların damı dağılıf gedif. Yağın yağış evlərin içinə yağır. Ləyən də tapmırx yağışın altına qoymağa.

Reis İş Adamına baxdı. İş Adanı dərhal cibindən bir bloknot çıxarıb Şakirin dediklərini qeyd etməyə başladı.
Şakir:
- Sonra rəyis, suyumuz yoxdu. Camaat aşadək məhlədən vedrəylə, səhənglə su daşıyır. Düzdü, kənddə də suyumuz yoxdu, camaat eşşəylə daşıyırdı. Bura şəhər yeridi dama, eşşəy yoxdu, eşşəyin işini arvad-uşax görür. İşğımizi da gündə beş-altı dəfə kəsilər, tilvizere də baxa bilmirik, görəh dünyada nə var, nə yox.

Bu vaxt Market Vəliş Şakiri dümsüklədi:
- Ə, dəynən kafenin televizoru da xarabdı.
Şakir:
- Ə, nemes, sən də bir dayan görüm. Dediklərimi bu dəyqə düzəldtilər, qaldı sənin tilvizerin.
Reis:
- O nə deyir?
- Heç, rəyis, kafenin tilvizeri xarabdı, başına qapaz vurmuyanda göstərmir.
Reis:
- Day nə dərdiniz var? Molla gəlmışkən, ölən ölsün.
Şakir:
- Bir də qazımız yoxdu, hamı pletkadan istifadə edir. Ona görə də işıx güjə düşür. Vallah, bir gün bir qısa qapanma olajax, bu yataqxanalar bomba kimi partdıyax.

Reis durdu Şakirlə girdi yataqxanalara, İş Adamıyla Müdir də onların ardınca. Vəziyyətlə yerində tanış oldu, dağılımı tavana baxdı, otaqları gəzdi. Sonra yenə qayıdıb oturdub kafenin qabağında, Market Vəlişə dedi:
- O kəkotu çayından birini də ver.- sonra da özü tək tutdu şadlıq sarayının müdirinə;- şoferini göndər bir təzə televizor alsın, tarelka da alsın, gətirsin qursun bu kafədə.

Müdir:
- Bəlkə bir videomaqnitofon da alsın!
- Pis olmaq, alsın da. Kasıb düşməyəcəksən ha! İş Adanı:
- Reis, mənə tapşırığınızı?
- Sən sabahdan fəhlələri tökürsən bura, yataqxanaların damını dəyişdirtirdirsən, qırıq pəncərələrə şüşə taxdırırsan, evyanları da rənglədirsən. Sonra da gedirsən dəmiroyl reisinə yanına, mənim adımdan xahiş edirsən ki, bu yaxındakı stansiyadan yataqxanalara işıq versin, onlarda həmişə işıq var. Sonra da baxarıq neyləmək lazımdı.

Camaat yer-yerdən alqış eləməyə başladı:
- Reis, Allah balalarını saxlasın.
- Allah ölənlərinə rəhmət eləsin.
- Min budaq olasan.
- Kaş səni qaçqınkoma sədr qoyaydılar.

Elə bu vaxt yataqxananın həyətində daha bahalı bir maşın girdi, sürücü tez düşüb arxa qapını açdı və elə maşını kimi bahalı geymiş bir şəxs yavaş-yavaş yendi. Onu görün kimi reis də qalxdı ayağa. İş Adamıyla, şadlıq sarayının müdiri də.
Şakir başa düşdü ki, bu kimdisə çox böyük adamdı. Maşından düşən şəxs yaxınlaşdı reise, bircə reisle görüşdü. İş Adamıyla, şadlıq sarayının müdirinə dilinin ucuyla salam verdi.
- Reis, işçilər gəlib dedilər ki, yenə burda mitinq var.
Şakir:
- Rəyis, saa demədim ki, vallah, səni də bizim gözümüzə qatıf aparaxıqlar?

Reis:
- Sən narahat olma.
Sonra özü tək lap bahalı maşından düşən şəxsə, dedi:
- Cənab başçı - Şakir də, bura yığılanlar da bildi ki, bu rayonun başçısıdı: - Gəldim görüm ki, nə problemləri var, iki-üç gün problemlərini həll edərək.
Cənab Başçı:
- Burda bir Şakir var, o kimdi, Bəxtiyar Vahabzadənin dostu?
Şakir çıxdı qabağa:
- Məllim, mənəm. Avdal-Güləfli Şakir, qarmonçalan Şakir, camahatın Şaka dediyi Şakir.
Amma nə cənab dedi, nə də başçı.
Cənab Başçı:
- Mən məllim deyiləm, cənab başçıyam.
Şakir:
- Yeni cənab başçı məllimdən hörmətli olur?
Kənardakılar qaş-göz elədilər ki, bir az ağıllı ol.
Cənab Başçı:
- Ə, Şakirsən-nəsən, Bəxtiyar müəllim deyib, mən də sənə iş təklif etmişəm, niyə bəyənənməmişən? Qaçqın adamsan, yetim qızsan, qıvrıl yat.

Şakir:
- Məllim, mən yetim qız deiləm, yetim oğlanam. Dədəm də nemesdəmən müharibədə həlak oluf, qəbrə də Mazdoxdadı. Pulum olmayuf ki, gedib bir dəfə ziyarət eliyim. İkinci də, sağ ol, yeqin ki, mənə olunan təklifdən xəbəriniz var. Bu yataqxanalaradakılar gözünü dikif çörəhpuluna. Onların çörəhpulunu ilan sümüyüdü, adamın boğazında qalar. Amma sizlərin nətəer boğazında qalmır, Allah bunu nətəer götürür başa düşmürəm. Həm də mən iş tapmışam, musiqi məktəbində qarmon məllimiyəm. Siz də şairə zəng edin deyir ki, maa iş düzəltmisiz, onun da ürəyi açılın, siz də kefinizdə olun. Bəxtiniz gətirif belə rəyisiniz var. Yoxsa bu camaatı yığıf gətirib binana ol vuraram.
Cənab Başçı da Şakirin qırımını görüb özü tək yığışdırdı.
- Eşitməmişəm yaxşı qarmon çalırısan, bəlkə bir nəşə çalasan qulaq asaqq?
- Mən qarmonu dostdarçun çalırım, sifarişən çalmıram.

(Ardı olacaq. Özü də Rasim Müzəffərlinin xətrinə)